

מהסיפור על הדרור מרסל והכלבים המחוכמים יצא ספריביכורים

עד עכשיו הוא היה ידוע בתור יפה/ שחקן ובעלה של הזמרת ירדנה ארזי. אלא שעמוס טלישיר (27), מסתבר, הוא קצת יותר משלושת הדברים שפירסמו אותו בעולם הבידור הישראלי.

מאז התחתן עם ירדנה ונשכח שמו לא אחת אל מדורי הרכילות. אירועים סנסציוניים ודפו זה אחרי זה כבית מישר פחת טלישיר הצעירה, אך עמוס ישב לו בדירתו שבנאות אפקה, הסתגר מפני הי עולם ולא הגיב.

גם כיום הוא עדיין יושב ושם, ואינו מוכן לומר דבר וחצי דבר על המתרחש בינו לבין ירדנה. מניח לעיתונאים לעשות כרצונם ונחה סאילו כל הנכתב על אודו- תיו אינו מעניינו.

המעט שניתן להציל מפיו הוא כי הוא האשתו היים בנפרד אך הולקים יחד את דירתם המשותפת. כיצד בדיוק הם מגנ- לים את חייהם באותה דירה, אין הוא מוכן לספר. כשהוא נשאל אם הוא מתכוון להתגרש, הוא משיב בושאלה: "האם ה- תשובה לכאן או לסאן תחייב אותי?"

והוא אינו מוכן לפרש מילה וחצי מילה בנפש.

בספר **במופתרים**, לעומת זאת מוכן עמוס טלישיר לומר הכל על ספר ביכור ריה כמו כלבים מחוכמים, שיצא לאור בימים אלה. הוא עצמו עדיין לא התאושש מן העובדה שכתב ספר שיצא לאור ושר זכה בהערכה מצד אנשים שאת דעתם הוא מעריך. רבים ממכריו לא ידעו כלל שהוא מוכתב ספר במסתרים.

לפני ארבע שנים התיישב עמוס טלי- שיר ליד השולחן-הכתיבה בביתו והחל כותב ספר קצר על הודה מרסל ועל הכלבים המחוכמים שביניהם הייתה מנסה להפריד בעזרת דלי מים. הוא לא ידע לאיזה כיוון תביל אותו הכתיבה. עד אז, כך הוא מעיד על עצמו, לא כתב יותר ממה שביקשה ממנו המורה, אך כתב תמיד תשובה על הסיפור.

באופן כמעט מתימטי בימלים שבהן הוא וכלכל מילה ומשפט יש כתובה, איך נולד סיפורו הראשון? הוא מספר: "לא חשבתי שיש לי כוחות כתיבה, לפני ארבע שנים, ליד השולחן והתחלתי לכתוב. לא הכרחתי את עצמי לא קבעתי לעצמי ממשמעת כתיבה, ודי נהייתי להגשתי המצדיק העלאת על הנייר, ובכלל, כשר כתבתי את הדרור הזה ושעמוס נקרא ספר, לא היו לי בעיות איסטרגיות ושל מינוח. את הספר כתבתי בכתב יד לחן ארבע מתברות, ולא באופן סינכרוני. גמרתי את הכתיבה תוך ארבעה חודשים. אחרי-כך שיטתתי את הספר, תהגתי אותו, ונתתי אותו, וזילזלתי בעצמי שאני לא מוכן להתודות כי מה שכתבתי שווה יותר מאשר הרגע שבו כתבתי אותו.

"הספר התחיל כסיפור על כלבים מחר ברבים, ואחרי-כך כתבתי איך אני מספר את הסיפור למישהו, ואחרי-כך איך אותו מישהו מתייחס למה שאני מספר לו. אז נוצרה בעיית של פריצת המעגל האינ- טימי ושלי עם הספר, קראתי קטעים מאינ- לאשתי, מסרתי את כתבי-היד לאחותי, שתלתה היו הראשונות שאמרו את המילה "ספר".

אמרו: "ככה? צילצלתי לסופר יזרם קניוק (ועד היום אינני ידוע למה צילצלתי דווקא אליו, כי אני מכיר הרבה אנשים שהייתי רוצה לקרוב אותם אלי בעזרת צילצול טלפון ואינני עושה זאת), ואמרו לי: "יש לי כתב-יד ואני רוצה שתגיד לי באיזו מידה אתה רואה את זה כספר?".

"למחרת בבוקר הוא צילצל אלי ואמר: "אתה כתבת ספר? עוד באותו יום הוא נפגש עם מישהו בספרייה-פועלים והראה לי את כתבי-היד."

כתב-היד הגיע לשירי של המשורר נתן יונתן, הממונה על ההוצאה לאור של סידרת ספרים בעריכתו. הוא צילצל אל עמוס הודיע לו כי ככל שהדבר תלוי בו (החשך בעמוד 36)

בת הרב הרפורמי

מירושלים תובעת

שיחרור מצוה"ל

מטעמים דתיים -

אך תביעתה נדחתה

את הפגנת-המחאה הראשונה נגד הסעיף המגביל גיוסן של בנות דתיות לצה"ל, כפי שהוא בא לידי ביטוי בהסכם הקואליציוני, ערכה נערה אלמור-נית. מול אדישותן של בנות-גולה חייבות הגיוס התליטה אריאלה בן-חורין * (19) למחות על מה שניראה לה כעוול משווע, כלפיה וכלפי בנות אחרות ממוגה. הרעיון על דרך המחאה בא לה מתברת-הכנסת שולמית אלוני, שגייסה לטובת העניין את עורך-הדין הירושלמי אורי הופרט. ביחד ניסחו השניים תצהיר שהיה אמור להעמיד במבחן עקרוני את שאלת גיוס הבנות לצה"ל.

סיכוי למצוא אברך

בתצהיר שיערו התמה אריאלה במישרדו של עורך-הדין הופרט, לי-אחר שהוזהרה כחוק, היא פירשה את הר-נימוקים שעל-פיהם צריכים שילטונות הצבא לפטרנה מחובת הגיוס. היא מסבירה שם: "... אני בת ישראל ויהודיה כהלכה. בתתאם לחוקי המדינה אני כפופה בכל הנוגע למעמדי האישי ולהגדרתי כחוק מירשם האוכלוסין לבתי-הדין הרבניים הכפופים לרבנות הראשית.

"הרבנים, שהינם עובדי-מדינה ומקבלים שכרם מממשל-המסים ואשר מרותם עלי נכפתה מכוח החוק, קבעו כי אל לה

"אי לזאת", ממשיכה אריאלה בתצהירה, "אני מצהירה בה שגיוסי יהיה בו משום פגיעה בשמך הטוב, אפלייתי לרעה לי- עומת בנות טהורות וזכות הנחשבות מוסי- ריות יותר בכך שאינן משרתות בצה"ל, וכי לא זו בלבד שתקופחת שנתיים מחיי- בכך שאצטרך לשרת לפי פקודת ובלא שבר, אלא אף יקטנו סיכויי למצוא חתן, אברך מתאים המחפש בת ישראל כשרה, תמה וטהורה..."

אריאלה באה ממישפחה המשייתית ל- זרם הדתי הרפורמי ואחיה, טוביה בן- חורין (41) הוסמך כרב רפורמי אחרי

תופעת-שיחרור בן-חורין אפלייה בין הסוגים

נימוק שלפיו ניתן להבין שיחרורן של בנות אחרות. לכל היותר הייתי מוכנה להבין אילו היו בנות חרדיות מופנות לשירות לאומי בבתי-חולים המוסדות-פעד. כל עוד אין חובה כזו חלה עליהן, וזוהי השתמטות במסווה של מצפון ודת. "מה שמרגיז הוא שאם למרות התצהיר אגויס לצבא, זה יוכיח שבישראל יש כמה סוגי מסורת. יש מסורת שמשחררת את שומריה משרות צבאי, בעוד שסוג אחר של מסורת ישראל אינו פוטר מהובת גיוס. זה הסכם הקואליציוני יצר אפלייה בין סוגי בנות. וזה מה שחרה לי."

צה"ל: יהודיה רפורמית

אינה יהודיה דתית

אלא שצה"ל סבר אחרת. ביום גיוסה סירבו בלישכת הגיוס לאפשר לאריאלה לשוב עם מפקד הבסיס, היא הוויילה יחד עם כל בנות מחזוריה; קצין לישכת הגיוס לקח ממנה את התצהיר והבהיר: התצהיר ייגנו בתיק האישי שלך, איש לא יגע בו ולא יראה אותו. אם את רוצה להמשיך את מלחמתך מתוך הצבא - בבקשה". מהבחינה המישפטית עברו בכך שיל- טונות הצבא על החוק, הסביר עורך-הדין הופרט: "לפי השקפתי המישפטית היה התצהיר צריך לשחרר את אריאלה מצה"ל. התנהגות שילטונות הגיוס בפרשה נותנת בסיס לתביעה מישפטית בבג"ץ נגד צה"ל, ואם בית-הדין יפטר את הצבא לצדק יכריע, מה שילכאורה נראה סביר - שהיא זכאית להשתחרר, זה יוכיח שההסכם הר- קואליציוני הרס את כל המיבנה של גיוס בנות לצה"ל ופרץ פריצה חמורה בחוק הגיוס."

גם עורך-הדין מדגיש את הצד העקרוני שבהגשת התצהיר: "רצינו להראות את האבסורד שבהצטרות שניתנות על-ידי בנות דתיות. באנו ואמרנו: בבקשה, בחרוה זו היא מבית מסורת, יש לשחררה. למעשה, כל בחורה יכולה להצהיר שהיא מבית מסורתי ולא יהיה בכך שקר. הר- אבסורד הוצג, כעת נותרה האפשרות להמשך המשימה המישפטית". נראה ששילטונות צה"ל יועמדו במבוכה אם וכאשר תוגש עתירה בשם אריאלה לבג"ץ. אלא שעתיירה כזו לא תוגש בשלב זה. עורך-הדין זקוק לייפוי-כוח מצד אריאלה להמשך המאבק המישפטי, ואילו היא אינה מתכוונת לפי שעה להמשיך במאבק.

שסיים את לימודיו בבית המדרש לרבנים של היהדות המתקדמת בסינסינאטי, ארי- צות-הברית.

האח כיהן כרב בקהילות שונות ב- ארצות-הברית, וכיום הוא נחשב כמנהיגה הרוחני של קהילת "אמת ורווחה" ברמת- גן. אבית של אריאלה, הסופר והעיתונאי הוותיק שלום בן-חורין (64), הוא בוגר אוניברסיטת מינכן בפילוסופיה ומדעי ה- דת, חבר הוועד הבין-דתי שכתב את הספרים החדשים שנות ציונות ונקם, אף הוא מפעילי היהדות הרפורמית בירושלים. אריאלה ציינה עמדות אלה בתצהירה, שבו נאמר עוד: "לאור האמור לעיל, ולנוכח העובדה שביתי הוא בית מסורתי ומקפידים בו לשמור על מנהגי חג ו- מועד כמצויין בהסכם הקואליציוני, ואכרי- לת מוזן כשר, הנני מצהירה בזאת כי כל עוד החוק והנהגה מאפשרים לפטר בנות מטעמים של מצפון ומסורת ושמידת מסורת - זכרתי להשתחרר מהשירות הנ"ל."

הקצין סירב להתייחס

את התצהיר התכוונה אריאלה ל- הגיש למפקד לישכת הגיוס ביום התייצבותה לשירות, לפני שלושה שב- עות. היא הסבירה: "צריך להבין שהצעד שלי לא בא כדי להתחמק מהשירות. רציתי לשרת בצבא, ולא רציתי שישחררו אותי. הצעד כוון רק להדגיש את הסיי- בוכים שיגרמו לי בשל המוסר הכפול שאצטרך לעמוד בו אם אגויס. אין כל

לבת ישראל לשרת בצה"ל וכי זה אסור, בחינת "יהרג ואל יעבור". ההסכם הקואליציוני אף הוא קובע, כי למען צניעותן של בנות ישראל וזכותן להצהיר כי אין הן רוצות לשרת בצה"ל מטעמים של דת/או מצפון/או שמירת מסורת ישראל ומינהגיה.

* הראיון והצילומים של אריאלה נעשו לפני גיוסה לצה"ל.

פרסקויה הופרט הצעד העקרוני